

BESEDA FABRIŠKIH TEŽAKOV

T O N E Č U F A R

<p>Naš dan je zakopan v saje, prah in smrad. In vsaka noč je kakor dan zavita v saje, smrad in prah. Mi pa vsak dan in vsako noč odhajamo iz koč, barak, podstrešnih lukenj in kleti v tovarno, kjer peči požirajo železo, ga tope, a nas pri delu jeklene. Mi smo od vsepovsod, kjer biva rod, ki srka saje, smrad in prah, ki ga ni strah rudarskih jam, gorečih plavžev, njihove vročine,</p>	<p>mogočnih strojev in pogonov skoz dan in noč pojočih transmisij. Nas ni ničesar strah, ničesar sram, mi vemo, kam gre naša pot. Moč naših rok drobi odpor jeklenih rud, kri naših src tali kovino mrzlo. A ves naš trud in ves napor je posvečen vsem živim naše zemlje. Mi kujemo in smo močni, mi vstajamo, gremo navzgor, zato naš trud in naš napor krepita naš ponos, našo zavest in našo pest.</p>
---	--

ČLOVEK Z DUŠO

L O U I S A D A M I Č

I

Kmalu potem, ko sem pred petimi leti prišel v San Pedro v Kaliforniji, sem opazil slabo oblečenega moža srednjih let, ki je redno dvakoli trikrat na dan hodil z majhnim psom mešane pasme mimo mojega bivališča proti evkaliptovemu gaju, ki je rasel streljaj daleč nad mojo hišo. Sčasoma sva se spoznala, se začenjala pozdravljati in izmenjavati opazke o vremenu. Zdelo se mi je, da je mož tujec, nemara Slovan.

Nekega dne sem ga slišal, kako je klical psa, kakor se mi je zdelo, z imenom Kompleks; in ko sem mimogrede omenil, da je to nekam čudno ime, mi je s širokim nasmehom razložil, da ta pes ni običajen pes: da ima kompleks. Povedal je, da ga je dobil pred nekaj meseci od prijatelja, ki je stanoval v baraki v onem gaju, in kmalu je odkril, da je štor nekega gumijevega evkalipta edina stvar, ob katero . . .